

Γαπητοί αναγνώστες του εντύπου και ενορίες του **Ιερού Ναού Μεταμορφώσεως του Σωτήρος**, σκεφτήκαμε ότι θα ήταν καλό και ωφέλιμο πνευματικά να επικοινωνούμε μαζί σας όχι μόνο με το διμηνιαίο πρόγραμμα, που εκδίδει η ενορία μας, αλλά και με μικρά τεύχη, που θα εκδίδει επίσης η ενορία μας κάθε δύο μήνες, δηλαδή εναλλάξ με το πρόγραμμα. Τα τεύχη αυτά θα αναφέρονται σε διαφορετικά κάθε φορά θέματα, άλλοτε λειτουργικά, άλλοτε δογματικά, κοινωνικά κ.ά. Σκοπός μας είναι ο καταρτισμός και η ενημέρωση σχετικά με θέματα κοινού ενδιαφέροντος. Σαν πρώτο θέμα αυτής της καινούργιας μας προσπάθειας διαλέξαμε αυτό που ήδη διαβάσατε, δηλαδή **“Ενοριακή ζωή και πραγματικότητα”**.

Ένα από τα βασικά προβλήματα της ζωής των ανθρώπων είναι η ανάγκη προσωπικής γνωριμίας και επικοινωνίας μεταξύ τους. Γι' αυτό και πάντοτε οι άνθρωποι προσπαθούν να οργανώσουν τη ζωή τους σε μικρές κοινότητες, ώστε να μπορούν να γνωρίζονται και να βοηθά ο ένας τον άλλο, να χαίρονται μαζί τις χαρές της ζωής και να μοιράζονται τις λύπες της. Η μικρή εκκλησιαστική περιφέρεια με κέντρο της έναν ιερό ναό, όπου συγκεντρώνονται οι πιστοί για ομαδική εκδήλωση συναισθημάτων δοξολογίας προς το Θεό, ευχαριστίας, ικεσίας, αγάπης προς Αυτόν, και κυρίως για την τέλεση των μυστηρίων, είναι η ενορία. Η ενορία αποτελεί βασική προϋπόθεση για τη διαποίμανση των ψυχών των χριστιανών, είναι το κέντρο της ζωής για τους πιστούς, είναι το πνευματικό πατρικό τους σπίτι. Δεν είναι εφεύρημα των δεσποτάδων και των παπάδων αλλά παραγγελία

του Αποστόλου Παύλου προς τον Τίτο *“ίνα...καταστήση κατά πόλιν πρεσβυτέρους”* (Τιτ. 1,5). Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει τα εξής σχετικά: *“Με λιμάνια μέσα στο πέλαγος μοιάζουν οι ναοί, που ο Θεός εγκατέστησε στις πόλεις, πνευματικά λιμάνια, όπου βρίσκουμε απερίγραπτη ψυχική ηρεμία όσοι σ' αυτά καταφεύγουμε, ζαλισμένοι από την κοσμική τύρβη. Κι όπως ακριβώς ένα απάνεμο κι ακύμαντο λιμάνι προσφέρει ασφάλεια στα αραγμένα πλοία, έτσι και ο ναός σώζει από την τρικυμία των βιοτικών μεριμνών όσους σ' αυτόν προστρέχουν και αξιώνει τους πιστούς να στέκονται με σιγουριά και ν' ακούνε το λόγο του Θεού με γαλήνη πολλή. Ο ναός είναι θεμέλιο της αρετής και σχολείο του Θεού με γαλήνη πολλή. Ο ναός είναι θεμέλιο της αρετής και σχολείο πνευματικής ζωής”*.

Η ενορία ως θεσμός μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, δη-

μιουργήθηκε κυρίως γι' αυτόν το σκοπό: Να δώσει στους πιστούς τη δυνατότητα να γνωρίσουν και να βιώσουν την Εκκλησία, όχι ως ένα απρόσωπο θρησκευτικό καθίδρυμα, αλλά ως μια οικογένεια, ως μια κοινωνία αδελφικής πνευματικής αγάπης. Και είναι γνωστό πως η χριστιανική αγάπη δεν είναι τόσο η αγάπη προς τον άγνωστο συνάνθρωπο ή γενικά την ανθρωπότητα, αλλά είναι κυρίως η αγάπη προς τον πλησίον, προς αυτόν δηλαδή, με τον οποίο ζούμε μαζί στην καθημερινή ζωή, όπως είναι ο συγγενής, ο γείτονας, ο συνάδελφος στην εργασία κ.ο.κ.

Η Ενορία - Εκκλησία μας μάς προσκαλεί στο χώρο της, εκεί όπου μπορεί κάποιος να βρει την αγαλλίαση και τη γαλήνη, που η καθημερινότητά του τού στερεί εξαιτίας των προβλημάτων και του τρόπου ζωής. Η ενορία χαρίζει την πνευματική χαρά που δεν μπορεί κανένας να τη βρει σε κανέναν άλλο χώρο π.χ. γιόγκα, βελονισμό, αυτοσυγκεντρώσεις κ.ά. Άλλωστε ο Χριστός μας μάς προτρέπει

**Η ενορία
χαρίζει την πνευματική
χαρά
που δεν μπορεί κανείς
να βρει σε
κανένα άλλο χώρο**

να Τον ακολουθήσουμε, γιατί μπορεί να μας προσφέρει την αληθινή ξεκούραση: *«Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι είστε κουρασμένοι και φορτωμένοι με προβλήματα, κι εγώ θα σας αναπαύσω»* (Ματθ. 11, 28). Θα ήταν ορθό να σταματήσουμε να βλέπουμε την ενορία σαν μία στενή, στατική ευσεβιστική σύναξη. Σε έναν κόσμο, όπου κυριαρχούν οι απρόσωπες σχέσεις, η βία, η εγκληματικότητα, η εκμετάλλευση και η παρακμή, η ενορία μπορεί να αποτελέσει αντίβαρο προσκαλώντας τον κόσμο σε ένα νέο τρόπο ζωής με το Χριστό οδηγό ως πηγή ζωής, αλήθειας, ελπίδας.

Κάθε Κυριακή και κάθε γιορτή με τον χτύπο της καμπάνας οι Χριστιανοί πρέπει να αφήνουν τα σπίτια τους και τις καθημερινές τους ασχολίες, να παραμερίζουν τα πάθη τους και τις ατομικές τους διεκδικήσεις και να έρχονται στο ναό του Θεού, για να συμμετάσχουν στη Θεία Λειτουργία και να βιώσουν πιο βαθιά αυτή τη σχέση που τους συνδέει μεταξύ τους. Διότι μόνον η Αγία Τράπεζα μπορεί να ενώ-

σει τους διχασμένους από την αμαρτία ανθρώπους και με τον άρτο της ζωής, που τους προσφέρει, να τους μεταμορφώσει σε ένα σώμα.

Η ενορία ως ευχαριστιακή κοινότητα είναι ενεργή, αν η επίδρασή της στον κόσμο είναι ουσιαστική και τεράστια. Τότε μόνο οι πιστοί μπορούν να αντανακλούν αυτή την αλλαγή.

Ποιος δεν κατανοεί τη χαρά της οικογένειας που μόνο την Κυριακή το πρωί μπορεί να βρεθεί όλη μαζί γύρω από το τραπέζι για πρωινό; Ποιος δεν σκέφτεται αυτόν που θέλει να κοιμηθεί λίγο ακόμη την Κυριακή το πρωί, επειδή εργάζεται σκληρά όλη την εβδομάδα ή πήγε να ψυχαγωγηθεί το Σάββατο το βράδυ; Οι λόγοι αποχής από την ενορία - εκκλησία μας είναι πράγματι πολλοί. Μην ξεχνούμε όμως κάτι. Όποιο λόγο και αν προβάλουμε για την απουσία μας από την εκκλησία, αυτό ξεκινά από την πεποίθηση πως είμαστε κύριοι του εαυτού μας και συνεπώς ελεύθεροι να κάνουμε ό,τι θέλουμε την Κυριακή. Αν εμβα-

θύνουμε στη σκέψη αυτή, θα αντιληφθούμε ότι αυτό είναι μεγάλο σφάλμα και πρέπει να το αποφεύγουμε. Δεν είμαστε κύριοι του εαυτού μας. Κύριος της ζωής μας είναι μόνο ο Θεός, στον Οποίο άλλωστε και την οφείλουμε. Του οφείλουμε λογαριασμό για τις πράξεις μας, τον οποίο κάποια στιγμή θα πρέπει να Του αποδώσουμε.

Είναι επίσης ενάντια στην ορθόδοξη διδασκαλία ο ισχυρισμός ότι «αφού δεν βελτιώνομαι πηγαίνοντας στην εκκλησία, γιατί να πάω;» Είναι ευκαιρία να ξανακούσουμε το θείο λόγο. Αν προσπαθήσουμε να κόψουμε έναν κορμό δένδρου και δεν το πετύχουμε με την πρώτη δεν θα ξαναχτυπούσαμε, έως ότου κοπεί; Έτσι λοιπόν είναι και με τη μη βελτίωση του εαυτού μας. Θα πηγαίνουμε και θα προσπαθούμε. Τα άλλα ανήκουν στη πρόνοια του Θεού. Τα εφόδια που παίρνουμε από την ενορία μας, όταν εκκλησιαζόμαστε, είναι παραπάνω από κάθε υλικό αγαθό.

Ούτε πάλι η αποχή μας από τον ναό μπορεί να βασιστεί

**Η ενορία
ως ευχαριστιακή
κοινότητα είναι ενεργή
αν η επίδρασή της
στον κόσμο είναι
ουσιαστική
και τεράστια**

πάνω στη δικαιολογία «προσεύχομαι και στο σπίτι μου». Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια, αλλά βρισκόμαστε σε πλάνη υποστηρίζοντας και εμμένοντας σ' αυτή την άποψη. Στο σπίτι μπορούμε να προσευχηθούμε όχι όμως και να εξομολογηθούμε ή να τελέσουμε την αναίμακτη ευχαριστία, που είναι η Θεία Λειτουργία. Αν δεν γίνουμε σύναιμοι (ένα αίμα) και σύσσωμοι (ένα Σώμα) με το Χριστό συμμετέχοντας στην Θεία Κοινωνία, που τελείται στο ναό, δεν έχουμε ελπίδα σωτηρίας. Ο ίδιος ο Χριστός λέει «ο τρώγων μου το σώμα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ».

Είναι, αγαπητοί μας αδελφοί, αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι το πιο ζωντανό κύτταρο της πνευματικής μας ζωής ονομάζεται ενορία και δεν είναι δυνατόν να εννοηθεί ότι η αναγκαιότητά της έρχεται και παρέχεται. Η διαχρονικότητά της είναι δεδομένη. Δεν μπορεί η ενορία να περνά από τα κύματα της μόδας, αναλόγως με την εποχή που ζούμε, τι είναι πιο "in" αυτή την περίοδο, και να πορευόμαστε όλοι μαζί επιβεβαιώνοντας τη θεωρία της ψυχολογίας του όχλου. Δεν είναι ορθό να λέμε «η δική μας ενορία είναι ωραία, για να

γίνονται γάμοι» ή ακόμη χειρότερα «στην ενορία μας δεν είναι ωραίοι οι γάμοι». Μην ξεχνούμε ποτέ ότι αυτός που τελεί τα μυστήρια είναι ο ίδιος ο Χριστός και στην πιο «ανεβασμένη» και στην «κατώτερη». Άλλωστε είτε γαμπρός είτε νύφη από το πατρικό σου σπίτι θα βγεις, ακόμη και αν είναι ένα διαμέρισμα στον ημιώροφο της πίσω πλευράς της οικοδομής σου. Δεν θα ψάξεις να βρεις μία βίλλα. Δεν εξαρτάται η ευλογία από τα φώτα, τις αγιογραφίες, τα μικρόφωνα ή οτιδήποτε άλλο αλλά από την δεκτικότητά μας στη χάρη των μυστηρίων.

Η εκκλησία - ενορία χτυπά και θα χτυπά τις καμπάνες, γιατί η κρούση τους είναι το στόμα του Θεού, της Εκκλησίας, που μιλά στα τέκνα της και τα καλεί να προσέλθουν στο ναό, να προσευχηθούν στον Πατέρα τους, να ξεκουραστούν πνευματικά, να γιατρευτούν, να δυναμώσουν, να ενθαρρυνθούν, να παρηγο-

ρηθούν, να ευχαριστηθούν, να κλάψουν, να χαρούν, να κατακτήσουν την ελπίδα, να κερδίσουν τη σωτηρία τους. Από αυτή την οπτική γωνία πρέπει να δούμε την ενορία και όχι ως χώρο επιδείξεως του πλούτου μας ή της ματαιοδοξίας μας. Για να τελέσουμε το γάμο ή τη βάπτισή του παιδιού μας, ακόμη και την κηδεία ενός προσφιλούς μας προσώπου, δεν είναι ορθό να επιλέγουμε -μη έχοντας ενοριακή συνείδηση- μεγάλους ναούς επιβλητικούς ή «εξυπηρετικούς», όπως καμιά φορά λέμε, μία άλλη ενορία από αυτήν που κανονικά ανήκουμε, επειδή μας είπε ένας φίλος ή ακόμη και αυτό το ίδιο το γραφείο τελετών.

Δεν υπάρχει λοιπόν αμφιβολία ότι η Ενορία είναι το κύτταρο της πνευματικής ζωής της Εκκλησίας μας. Κι αν υπάρχει σήμερα μια ελπίδα για την αναγέννηση του εκκλησιαστικού μας βίου, αυτή δεν μπορεί να στηριχθεί πουθενά αλλού παρά στην αναγέννηση της

ενορίας.

Έχουμε όλοι καθήκον και υποχρέωση ν' αγαπάμε την ενορία μας και να συμμετέχουμε, ο καθένας με τον τρόπο του, στην κοινή ευθύνη για την προαγωγή του ιερού έργου που επιτελεί.

Αγαπητοί ενορίτες, η ενότητα της ενορίας πηγάζει από την ενότητα της Τριαδικής Θεότητας, γι' αυτό και είναι καιρός να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μας με την ενορία μας ξεκολλώντας από οτιδήποτε «φοριέται» και να προσανατολιστούμε στον «Ήλιο της δικαιοσύνης», στον Φωτοδότη Χριστό αποκτώντας μια υγιή και ουσιαστική ενοριακή συνείδηση.

Η ενορία μάς καλεί κοντά της, να την πλησιάσουμε, να την επισκεφθούμε. Είναι μια ευλογημένη αφορμή - με ό,τι κι αν είμαστε απασχολημένοι εκείνη την ώρα - να σκεφθούμε βαθύτερα τον Θεό. Φτάνει να το θελήσουμε και να βοηθήσουμε όλοι. Ας γίνει!

ΕΤΟΣ Α'

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ - ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΔΕΛΦΩΝ - ΜΙΑΟΥΛΗ
ΤΗΛ. 2310-828989

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΖΩΗ
ΚΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2009 • ΤΕΥΧΟΣ 1